

Bolsa de Valencia

FRANCISCO ÁLVAREZ, DIRECTOR GENERAL DE LA BORSA DE VALÈNCIA

Text: VICTORIÀ JIMÉNEZ / Fotos: RAFA GIL

"Comprem rumors i venem notícies"

Què fa en el carrer dels Llibrers, número 2, un emigrant madrileny nascut l'any 1936, després d'haver passat vint-i-tres anys en la Borsa de París? Quan els Clubs d'Inversors de la Borsa de València començaran a funcionar, ho veurem més clar.

L'escriptora nord-americana Edith Wharton, en el capítol setè de la primera part de la novel·la *Els costums del país*, escrivia:

"—Lipscomb? Lipscomb? A què es dedica el senyor Lipscomb?"

—Fa d'agent de borsa —va dir la Undine, satisfeta de poder situar el marit de l'amiga en una perspectiva tan elegant. Les subtileses de la classificació professional que a Apex no es coneixien ja li havien ensenyat que a Nova York és més distingit de ser agent de borsa que no pas dentista".

—Fa poc vaig ser en la Universitat d'Alacant i al llarg de la meua estada vaig notar un cert distanciament respecte a mi. Em vaig dir que bé, que jo sóc director de borsa, però que no acabava d'entendre aquest comportament. Doncs vet ací que la qüestió estava en el fet que era de la Borsa de València, que parlàvem! Davant l'auditori vaig demanar el nom de la Borsa de França. Borsa de París em respongueren. I el de la Borsa anglesa?, Borsa de Londres. I a qui xoca això? A ningú! Aquest és un tema que podríem comentar, el de la mentalitat que hi ha en l'una província i en l'altra. Des que em vaig traslladar a viure ací, ara fa un any i mig, he tingut alguna sorpresa, cal dir-ho.

—Així, vostè no va viure de prop el naixement de la borsa valenciana.

—No, no figurava en el procés. La meua situació actual arribà de la manera següent: durant l'última etapa meua a la Borsa de París em vaig fer càrrec de les re-

lacions internacionals de la institució, i fou en aquest marc que vaig conèixer Joaquim Maldonado, que llavors era president de la Borsa de València. També hi convergiren uns altres factors, com són la meua condició d'espanyol i el fet que el senyor Maldonado l'any 1993 arribara a president de la Sociedad de Bolsa (que aplega les quatre borses de l'estat espanyol

per gestionar l'anomenat mercat continu). El contacte professional entaulà a poc a poc una amistat afable i, en una de les entrevistes que manteníem, ara fa uns dos anys, em féu participar del seu interès perquè m'ocupara d'aquesta Borsa.

L'oferta que em presentava Maldonado, vaig considerar-la d'un gran interès..., oimés després de saber allò que, econòmicament parlant, significa la comunitat valenciana dins el país.

—L'ex-president de la borsa, Joaquim Maldonado, afirmava en aquest setmanari, fa tres anys, que la Borsa de València no tenia un paper gaire important i que no feia allò que li pertocava. Quin comentari en faria avui, en 1996?

—Que la necessitat que té l'economia valenciana, no solament d'una borsa, sinó també de tot un sistema de mecanismes financers que li permeten d'arribar als límits poten-

cialment possibles, és decisiva.

—Què vol dir?

—El teixit productiu valencià, això és sabut de tothom, és conformat per empreses mitjanes, petites i, si m'ho permet, d'empreses molt petites, diria jo. Què pot fer un país, una comunitat, per fer augmentar aquestes empreses? El *quid* és que les empreses ne-

"En tots els països mediterranis passa igual: la borsa hi és vista com un element estrany, un lloc per a les grans fortunes, on les petites empreses acaben essent absorbides pels taurons."

cessiten més diners que no els que tenen. Com aconseguir-ne? De dues maneres: en la borsa o demanant un préstec, que mai no superarà el valor del capital social... —i no ho critique: si fóra banquer, faria exactament igual—. Però, quan tens un sector com el del taulell de Castelló, o el de la joguina d'Alacant, o el del moble i del tèxtil del centre del país..., unes petites indústries que valen cent milions què poden fer a l'hora d'enfrontar-se amb la renovació de la maquinària o amb una ampliació, posem per cas? En la borsa hi ha la clau per a fer de les empreses mitjanes, unes grans empreses.

—*Em diu que la borsa que descrivia el senyor Maldonado ha fet un tomb considerable...?*

—La Borsa, certament, estava llavors com estava, i encara hi està avui, per més que ja anem avançant... , si bé, d'acord, cal fer un *mea culpa*.

Dues grans sorpreses m'esperaven quan vaig arribar ací: la capacitat enorme de l'economia valenciana i un desconeixement enorme del que és una borsa. Quant a aquest darrer punt, la borsa havia i ha d'acceptar que la primera responsabilitat és seua..., i no cal dir noms, parle de la Borsa de València institució. Hi ha hagut una concepció elitista de la borsa que l'ha allunyada de les forces vives econòmiques, i dels inversors, i de les empreses. Ben mirat, en tots els països mediterranis passa igual: la borsa hi és vista com un element estrany, un lloc per a les grans fortunes, on les petites empreses acaben essent absorbides pels 'taurons'. I què ha fet la borsa? Doncs res.

—*Excuse'm, però ara la pregunta obligada és aquesta: i vostè què fa?*

—Jo fa un any i mig que hi sóc. No vull excusar-me amb aquest fet, però és obvi que en vint mesos no puc esmenar malentesos de quaranta anys pel cap baix. Li puc explicar què és el que jo faig: vaig reunir l'equip de la Borsa de València i ens demanàrem què calia fer perquè funcionara. Acostar-se als clients. I qui són? Doncs les empreses, els inversors particulars, les institucions financeres i els mitjancers entre tots ells i la borsa. I també el govern..., perquè les borses sempre han tingut un rubor poc definible a admetre que hi tenim una relació privilegiada, cosa ben absurda: si la borsa és un instrument de finançament de les empreses i un govern té l'obligació de definir un marc econòmic, és indiscutible que cal que hi haja aquesta relació, i molt estreta. Posem un cas: l'anunci de les modificacions aplicades pel Partit Popular sobre el fons d'inversió ha fet que la borsa tinguera una mica més de volum que no abans.

—*Realment, què podria significar ací la consolidació d'una Borsa de València ben arrelada, en el sentit que vostè indica?*

"Són gangues de la borsa, que el dia 4 de març obrís a Espanya amb grans expectatives i que el dia 5 tancàs amb tres punts menys, quan ja era sabut que el Partit Popular tenia majoria simple."

—Ací i a Nova York, la borsa és una empresa de serveis financers, però empresa de serveis, en definitiva. Ací fa un any i mig que fem campanyes intenses amb les organitzacions empresarials, des de la CIERVAL i la CEPIMEV a l'Empresarial, si no amb les empreses mateixes, i amb les cambres de comerç...; i hem parlat amb la banca per veure què passava. M'explique: veien la borsa com a enemiga dels seus interessos, i convenia aclarir que, ben al contrari, som realitats complementàries. Ara, en un any i mig no es recupera mig segle de manca d'educació borsària.

—*Parle'ns d'actuacions concretes.*

—Sí. Aquest octubre posem en marxa la creació dels Clubs d'Inversió entre particulars, clubs entesos com a escoles de formació d'inversors, i hem acordat unes jornades informatives amb totes les tres cambres de comerç valencianes... i la universitat, és clar! Aquest és un apartat importantíssim perquè en els països anglo-saxons hi ha una tradició de fer pedagogia de l'ús dels diners des de l'escola mateix, quan ací la relació amb els diners és rara; vull dir que a voltes t'adones que la gent va a la finestra del banc o de la caixa i sembla que els diners que demana no siguen seus... La Borsa de València és la clau per a fer canviar aquesta mentalitat, que no és únicament del ciutadà corrent, sinó també dels empresaris, dels inversors. Per no rondar amb més vaguetats, et diré que en la societat rectora de la Borsa de València només hi ha una societat exclusivament valenciana. On és Bancaixa? On és la CAM? Pot estar ben segur que des d'ací procurem que s'hi interessin, però ja és de fer notar, aquest estat de coses...

—*Les institucions polítiques creuen en la borsa com un rellançador vital per al país?*

—El govern valencià comença a creure-hi? La resposta és sí... El que ocorre és que el retard és tan enorme que el suport hauria de ser major. Però hem de difondre, aquesta és la paraula, la cultura financera. I li diré que té més raó de ser la Borsa de València que no la de Madrid: que em diguen una altra autonomia amb un mínim de set sectors econòmics com tenim nosaltres. Podem reconèixer que la concentració de les grans empreses privilegia Nova York sobre Londres, Londres sobre París i París sobre Madrid, però a aquesta borsa petita, no li cal explicar-se.

—*Ha fet esment dels privilegis que el mercat concedeix a segons quina borsa. Tanmateix, de qüestions com la pertinença a l'Associació Europea de Borses, que d'acord amb la decisió de Brussel·les ha quedat reduïda a una institució per estat, què n'opina? Veu clar que només hi siga Madrid?*

—Tenim relacions molt estretes amb la borsa europea, perquè m'ho facilita la meua feina en la Borsa de

París; nosaltres, en tot cas, som membres de la Federació Internacional de Borses i som, molt activament a més a més, dins la Federació Llatinoamericana de Borses. Com pot veure, som al servei de l'economia valenciana, sense fronteres.

—Però vostè mateix traçava adés una estructura empresarial de trets propis. Com s'hi adaptarà la Borsa de València?

—Per a cotitzar en borsa amb garanties d'èxit caldria posar en circulació un mínim de cent mil accions, a quatre-centes o cinc-centes pessetes —en tot cas, un 20% del capital social—. Això equival a dir que l'empresa hauria de tenir un cost de 250 milions de pessetes o cosa pareguda. Que això és una limitació per a les empreses petites i mitjanes? Evidentment. Podem abaixar el llistó? Si hi haguera consens per a modificar la llei borsària en aquesta direcció, ací ens n'alegraríem, no cal dir-ho. Ara bé, hi ha esforços a què les empreses valencianes no estan del tot acostumades...

—M'atreveria a dir-li que note una certa sornegueria en aquesta última frase. Em parla dels mals hàbits empresarials valencians?

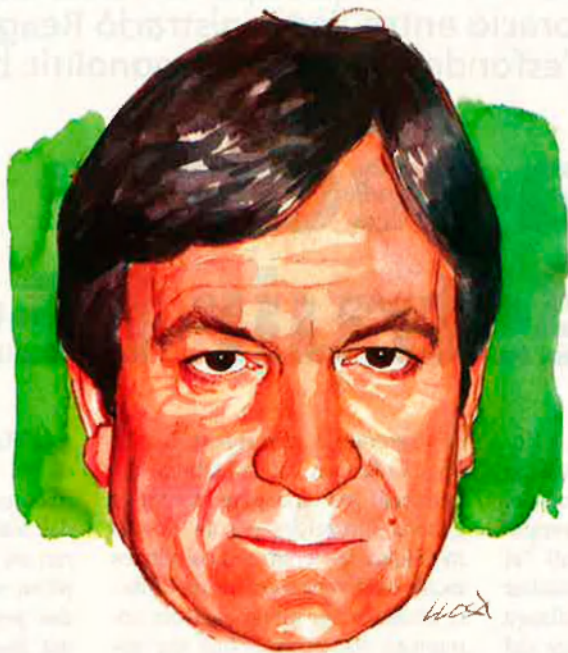
—Doncs haurien d'informar de manera periòdica el mercat dels seus moviments i dels seus resultats, haurien d'arribar a acords de col·laboració entre empreses, i bé, és indispensable que hi haja un nivell de transparència fiscal... què dic, transparència fiscal! Ja és cosa sabuda, no descobresc als valencians res que ja no coneguen, però la manera d'entendre l'empresa ací és un poc fosca, voltada de silencis familiars...

—Per cert, una borsa petita com aquesta és més fàcil que siga controlada per grups de pressió?

—Qualsevol borsa podria ser sotmesa a les manobres de segons quines societats que volgueren intervenir-hi fort i llançar informacions falses; ara, per a això hi ha la llei borsària, per a invalidar una cotització fins que l'anàlisi de les seues conseqüències no quede resolta.

—En quin moment es troba la Borsa de València?

—Els paràmetres d'evolució de la borsa són clars, la

—Recorda un titular recent de premsa dient que, en la Borsa de València, els beneficis s'havien reduït de vint-i-sis milions de pessetes a quatre?

—Jo vaig parlar-ne amb la periodista d'"El País"; el que va publicar era cert, però, sap?, els beneficis no diuen res del funcionament d'una Borsa, perquè la Borsa no és la Ford o El Corte Inglés o Bancaixa.

Borsa de València només pot créixer.

—Xifres.

—El volum del deute de la Generalitat en borsa ha augmentat un 533% sobre el volum negociat l'any passat; i en accions, per a donar-ne un índex fiabilíssim, el percentatge és del 211% més..., i podríem arribar a fi d'any amb un 300% més que no en 95; i ja hem crescut més que el conjunt de la borsa espanyola.

—Desconfiem-ne, si em permet, i és que voldria que aclarira per què la Borsa de Nova York baixà quan aquest estiu el govern Clinton anuncià que s'havien creat deu milions de llocs de treball.

—És molt senzill: si hi ha més ocupació, els nord-americans van pensar que el govern apujaria els preus, i deduïren que les inversions de renda fixa, les obligacions, donarien més beneficis que no les de renda variable. Hi hagué un desplaçament de líquid monetari, i ja està.

Són gangues de la borsa que un anunci com el

dels problemes cardíacs de Ieltsin puga fer davallar la borsa russa, o que el 4 de març d'enguany la borsa espanyola s'obriera amb grans expectatives i el dia 5 tanca amb tres punts menys, quan ja era sabut que el PP tenia majoria simple; s'havien venut 93 milions, la premsa parlà d'un crack, i no intuï que el divendres d'aquella setmana s'havien recuperat cinc punts, i que els qui havien comprat aquells 93 milions d'accions havien estat els més llestos de la jugada.

—Pareix arriscat, no?

—Compte, la borsa no és una loteria..., però, home, la societat valenciana es gasta 108 milions de pessetes en jocs d'atzar, en perd el 99,9%... i ningú no es queixa! Ah, bé, si això passara en borsa, la gent eixiria a cridar pels balcons. Hi ha noció de risc en aquesta comunitat? I tant que sí!

"Totes les lleis —deia Joan Fuster a 'Judicis Finals', capítol de Consells, proverbis i insolències— tenen un mateix objecte: protegir la compra-venda —i això ho explica tot". Francisco Álvarez riu, divertit.

